

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Gminie G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano potrzebę wykładni przepisów prawa: art. 647 i 379 § 2 k.c. Potrzeba wykładni art. 647 k.c. ma dotyczyć rozumienia „przekazania terenu

budowy". Zwrot ten nie powinien budzić jednak wątpliwości. Przekazanie terenu budowy jest czynnością przygotowawczą do inwestycji będącą jednym z podstawowych obowiązków inwestora. Nie jest to czynność prawna, a czynność faktyczna. Może budzić wątpliwości, czy do przekazania terenu budowy doszło, jeśli wykonawca uważa, że nie miało to miejsca. Gdy jednak, jak w realiach tej sprawy, wykonawca zaakceptował przekazanie terenu budowy, a nawet czynność tę objęto protokołem, to niewątpliwie w stanie faktycznym sprawy do przekazania terenu budowy doszło, a więc nie ma dla jej rozstrzygnięcia ewentualna potrzeba w tym zakresie wykładni art. 647 k.c. co do sytuacji, gdy brak było porozumienia między stronami co do tego, czy do przekazania doszło. Potrzeba wykładni art. 379 § 2 k.c. miałyby dotyczyć tego, czy świadczenie z umowy o roboty budowlane może być podzielne, zwłaszcza gdy przedmiotem umowy jest wykonanie obiektu liniowego. Kwestia ta została już jednak w orzecznictwie i piśmiennictwie wyjaśniona. Początkowo Sąd Najwyższy jednoznacznie przyjmował, że świadczenie wykonawcy (przyjmującego zamówienie) z umowy o roboty budowlane (umowy o dzieło) ma charakter świadczenia niepodzielnego: „mimo że jest tu możliwe spełnianie świadczenia częściami (por. art. 654 k.c.), poszczególne części nie są jednorodne, nie posiadają wszystkich istotnych właściwości całego świadczenia; podzielenie przedmiotu świadczenia spowoduje więc jego istotną zmianę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 821/00, OSG 2004, nr 8, poz. 103, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2013 r., V CSK 260/12, LEX nr 1381038; W. Białończyk, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., IV CK 172/03, OSP 2006, z. 2, poz. 18; M. Lemkowski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., IV CK 172/03, Rejent 2006, nr 1, s. 136; Z. Masłowski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 912)". Później przyjął bardziej elastyczne stanowisko. W wyroku z dnia 16 listopada 2005 r., (V CK 350/05, niepubl.), Sąd Najwyższy wskazał jednak, że „przesądzenie podzielnego lub niepodzielnego charakteru świadczenia wykonawcy w umowie przewidzianej w art. 647 k.c. zależeć będzie przede wszystkim od postaci przedmiotu wspomnianego świadczenia (niektóre roboty mogą mieć bowiem charakter podzielny), a w każdym razie - od woli stron wyrażonej w umowie". To stanowisko rozwinięto w kolejnych orzeczeniach. W uzasadnieniu wyroku z dnia

20 kwietnia 2006 r. (III CSK 11/06, niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, że „niepodzielność przedmiotu świadczenia nie może być utożsamiana z niepodzielnością świadczenia”, a podzielności takiej nie wykluczają cechy prawne charakteryzujące świadczenie wykonawcy robót budowlanych, „a mianowicie samo określenie przedmiotu świadczenia jako obiektu zindywidualizowanego (*species*) i jednorazowy charakter świadczenia wykonawcy”. Z kolei w wyroku z dnia 5 listopada 2008 r. (I CSK 198/08, niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, że to, czy świadczenie wykonawcy określonych robót budowlanych ma charakter podzielny w rozumieniu art. 379 § 2 k.c., „należy ocenić przez pryzmat regulacji zawartej w art. 647 k.c. oraz treści regulacji zawartej w samej umowie”. Wreszcie w wyroku z dnia 4 czerwca 2009 r. (III CSK 337/08, niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, że: „O tym, czy świadczenie niepieniężne przewidziane w umowie o roboty budowlane jest podzielne, czy niepodzielne, w rozumieniu art. 491 § 2 w związku z art. 379 § 2 k.c., decydują przede wszystkim postanowienia umowy interpretowane zgodnie z art. 65 § 2 k.c.”. Jest to pogląd trafny, a wynika z niego, że ocena podzielności świadczenia winna być dokonywana *ad casum*, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy. Artykuł 379 § 2 k.c. nie wymaga zatem dalszego wyjaśnienia w tym aspekcie przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.